

YABANCI DİL ÖĞRETİM YÖNTEMLERİNDE KONUŞMA BECERİSİNE VERİLEN ÖNEM

Geçmişten günümüze yabancı dil öğrenimine duyulan ilgi ve ihtiyaç artmış ve buna bağlı olarak çeşitli yabancı dil öğretim yöntemleri ortaya çıkmıştır. Bu yöntemler özellikle dili oluşturan dört temel beceriyi geliştirme çabası içerisindeyler. Dört temel beceriden günlük hayatımızda en çok kullandığımız hatta kullanmak zorunda olduğumuz beceri konuşma becerisidir. Yabancı dil öğretim yöntemleri ve bu yöntemlerin konuşma becerisinin geliştirilmene ne gibi katkıları olduğu üzerinde durmak istiyoruz. Geleneksel dilbilgisi çeviri yöntemi uzun süre yabancı dil öğretiminde kullanılırken, 1930'larda konuşma dilinin öğretilmesine ağırlık verilmesi üzerine düzvarım yöntemi, daha sonra kulak-dil alışkanlığı yöntemi yaygın bir şekilde kullanılmaya, son yıllarda da iletişimci yöntemlere yer verilmeye başlanmıştır.

Dilbilgisi – Çeviri Yöntemi

Dilbilgisi – çeviri yöntemi Latince öğretiminin etkisiyle geliştirilmiş ve günümüze kadar kullanılan bir yöntemdir. Bu yöntemi Karl Plötz geliştirmiş ve 20. Yüzyılın başına kadar Plötz'ün teknikleri geçerli olmuştur [Demirel:1993,32]. Bu yöntem adından da anlaşılacağı gibi dilbilgisi ve çeviri büyük önem taşımaktadır. Ana dilden amaç dile amaç dilden ana dile çeviriler yapılmaktadır. Yöntemin hedeflediği öğrenci kazanımları yabancı dilde iletişim kurmak değil, edebi metinleri okuyabilmektir. Öğrencilerin sözcük dağarcığının gelişimine önem verilmekte ve sözcük öğretimi listeler halinde verilen kelimeler ezberletilerek yapılmaktadır.

Belli bir öğrenme kuramına göre geliştirilmemiş olan Dilbilgisi – Çeviri yönteminde daha çok akla dayalı çözümlenmeler, kural öğrenme ve karşılaştırmalı çalışmalara yer verilip, konuşma becerisinin geliştirilmesine önem verilmemiştir [İşler: 2006,8]. Dilbilgisi - Çeviri yönteminde sesletime hemen hemen hiç önem verilmediğinden telaffuz çalışmalarına da hiç yer verilmez. Bu yöntemle yabancı dil öğrenen öğrenciler, öğrendikleri yabancı dilin kuralını çok iyi öğrenmekte, anadilden amaç dile amaç dilden anadile çok iyi çeviri yapabilmekte ancak öğrendikleri yabancı dilde maalesef iletişim kuramamaktadırlar. Bunun nedeni yukarıda da ifade ettiğimiz gibi konuşma becerisinin gelişimine önem verilmeyip bu beceriyi arka plana atmalarından kaynaklanmaktadır.

Düzvarım Yöntemi

Yabancı dili ne dilbilgisi kurallarını ezberleyerek, ne de çeviri ya da başka türlü açıklamalar yoluyla, anadilden yararlanmaksızın, ama öğrenilen dil ile yaşam arasında doğrudan ilişki kurularak öğrenme yolu Düzvarım Yöntemi olarak adlandırılmaktadır [Demircan: 2002, 171]. Bu yöntem, Dilbilgisi-Çeviri yöntemine karşı bir tepki yöntemi olarak 1950'lerde ortaya çıkmış, dünyada Türkiye'de çok

yaygın bir şekilde kullanılmıştır [Demirel:2004,31]. Bu yöntemin bu kadar yaygın olarak kullanılmasının sebebi, Dilbilgisi-Çeviri yöntemi öğrencileri hedef dili iletişimsel olarak kullanmaya hazırlamada yeterli olmamasıdır. Bu yöntemin kullanılmasındaki maksat öğrencilerin hedef dilde iletişim kurmasını sağlamaktır. Bir dili öğrenmek demek o dili ana dili olarak kullananlar gibi tepkide bulunmak demektir. Bu yüzden bir dilin öğretiminde başka dillerin aracılığına gerek olmadığı ve derslere sadece hedef dilin kullanılması gerektiği fikri savunulmaktadır. Ana dil hiç bir şekilde kullanılmaz, tercüme yapılmaz [Prator ve Marianne Celce-Mucia,1989:3]. Hedef dilin, yoğun bir şekilde kullanılmasına izin verilir. Dolaysız yöntemde ilk önce dil konuşulur, yazılmaz. Yani dilin yazılarak öğrenilmesinden önce, konuşularak öğrenilmesi önem taşımaktadır. Bu yüzden öğrenciler, hedef dilde günlük konuşmalar üzerinde çalışmaktadır. Dersler, bazı konuşma etkinlikleri yapmak ve dili gerçek metinlerde kullanabilmek için fırsatlar içermek durumundadır. Öğrenciler mümkün olduğunca konuşmak için cesaretlendirilmelidir [Demirel, 2004: 34]. Bu yöntemin en önemli unsuru konuşmadır. Hedef dilde iletişim kurmak önemlidir. Konuşma becerisine çok önem verildiğinden sesletim de çok önemlidir. İlk birkaç hafta telaffuz öğretimine ağırlık verilir. Yeni dilbilgisi yapıları öğretilirken sürekli dinleme ve tekrara yer verilir. Kelime öğretimi için, kelimelerin liste halinde ezberlenmesi değil cümle içinde kullanarak öğretilmesi daha uygun görülmektedir. Dil öğrenmenin amacı iletişim kurmak olduğundan öğretmen, kelime telaffuzu üzerine çalışmalara önem vermektedir [Demirel, 2004: 34]. Bu yöntemde dersler öğretmen merkezlidir. Ancak öğrencilerin derste aktif olmaları istenir.

Bu yöntem konuşma becerisini diğer becerilerden ayrı bir beceri olarak ele almış ve konuşma becerisini en önemli beceri konumuna yükseltmiştir.

Kulak Dil Alışkanlığı Yöntemi

Dilin sözlü yönüne dinlediğini anlama ve konuşma becerilerine öncelik tanıyan, bu becerileri davranışçı öğrenme yorumlarından yararlanarak diyaloglar ve yoğun sözlü alıştırmalar kullanarak dil yapılarını belli bir sraya göre öğretmeyi hedefleyen bir yabancı dil öğretim yöntemidir. "Ordu Yöntemi", "Yineleme- Ezberleme Yöntemi", "Temel Beceriler Yöntemi", "Örgü Alıştırması" gibi uygulamaların son aşamasıdır [Demircan, 2002: 182].

Kulak- Dil Alışkanlığı Yöntemi Bloomfield ve arkadaşlarının 1920 ve 1930'larda savundukları "bilimsel" dilbilime ve o dönem popüler olan davranışsal psikoloji varsayımlarına dayanmaktadır. Hem davranışsal psikoloji hem de yapısal dilbilim daha önceki kuramlara karşı tepki niteliğindedir [Newton, 1989: 17]. Psikolog Skinner'in "dil bir alışkanlık kazanmadır", biçimindeki davranışçı görüşü ve bunu benimseyen dilbilimci Bloomfield'in dilbilim araştırmalarının katkısıyla dinleme ve konuşma becerilerine öncelik vererek diyaloglar ve yoğun sözlü alıştırmalarla belirli bir plana göre hazır kalıp yapılarını öğretmeyi amaçlayan bu yöntem, her düzeyde sözlü tekrarları öngörür: örneğin, diyaloglar,

taklit ve ezberleme biçiminde islenir. Her cümle ya da kalıp önce sınıf, sonra kümeler ve en sonunda da bireysel olarak tekrarlanır. Bu yöntemle göre öğrenim, taklide, deyimlerin ezberlenmesine ve tekrara dayanmaktadır. Dil öğreniminin bir alışkanlık oluşturma süreci olduğu düşünülmektedir. Dilbilgisi – Çeviri Yönteminin aksine bu yöntem konuşma ve dinlemenin en önemli beceriler olduğunu öne sürmekte, bu becerilerin okuma ve yazmadan daha öncelikli olduğunu iddia etmektedir [Richards, Platt and Platt, 1992]. Bu yöntemle göre beceriler önem sırasına göre şu şekilde sıralanmaktadır; dinleme, konuşma, okuma ve yazma. Sesletime ve tonlamaya çok önem verilmektedir. Öğretmenler tarafından anadili kullanımına bazı durumlarda izin verilmektedir. Başarılı yanıtlar anında pekiştirilmektedir. Öğrenci hatalarını önleyebilmek için çok fazla çaba harcanmaktadır. Dili kullanmak ön plana çıkarılırken, içerik göz ardı edilmektedir.

1. Konuşma becerisinin geliştirilmesine öncelik verilmekte ve konuşma becerisinin alt boyutları olan sesletim akıcılık sözcük bilgisi dilbilgisi taklide, tekrara ve ezbere dayandırılarak gelişeceği savunulmaktadır. Konuşma becerisinin günlük diyalogların ezberletilmesi ile gelişeceği savunulmaktadır. Leylâ KÜÇÜKAHMET. Öğretimde Planlama ve Değerlendirme, Ankara, Nobel yay., 2002.
2. Özcan DEMİREL. İlköğretim Okullarında Yabancı Dil Öğretimi, İstanbul, MEB yay., 1999.
3. Özcan DEMİREL. Türkçe Öğretimi, Ankara, Pegem A Yay., 2002.
4. Ercan TAŞDEMİR, Nesrin BİLKAN, Hüdayi CAN. Pratik Türkçe Öğretim Teknikleri, İstanbul, Dilset Yay., 2003.
5. H.Nihat BİLGİN. Çağdaş ve Demokratik Eğitim, Ankara, MEB Yay., 1994.
6. Türk Cumhuriyetinin Eğitim Sistemleri, Ankara, MEB Yay., 1997.
7. 25.05.1981 tarih 32881 Prg 1317 Sayılı Talim ve Terbiye Kurulu Kararı, Eğitim öğretim çalışmalarının planlı yürütülmesine ilişkin genelge. 22 Haziran 1981 tarih 2089 sayılı tebliğler dergisi.
8. 28.11.1964 tarih 11868 sayılı tebliğler dergisi.
9. Veysel SÖNMEZ. Program Geliştirmede Öğretmen El Kitabı. Ankara: Yargı Yay., 1986.
10. Fatma VARIŞ. Eğitimde Program Geliştirme: Teori ve Teknikler. Ankara: Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Yay., No: 20, 1978.

Bilişsel Öğrenme Yöntemi

Bu yaklaşım bilişsel öğrenme kuramcılarında Ausubel ve ünlü dilbilimci Chomsky'nin görüşlerinin doğrultusunda ortaya çıkmıştır. Chomsky, 1957 yılında Syntactic Structures adlı eserinde dil konusu ile ilgili yeni görüşler ortaya atmış ve dilbilim alanında üretimsel- dönüştürümlü okulunun doğmasına neden olmuştur. Chomsky, dil olgusunu dil edimi ile dil yetisi olarak ikiye ayırmıştır. Dil edimi dili nasıl kullandığımızı, dil yetisi de dili kullanma yeteneğimizi ortaya koyar,

ancak dili kullanma yeteneğimiz dili nasıl kullandığımızı daima tam olarak ortaya koymaz. 1965 yılında yayınladığı *Aspects of Theory of Syntax* adlı diğer bir eserinde Chomsky, davranışsal dil öğrenimine karşı çıkıyor ve görüşlerini şöyle açıklıyordu: “ Dil öğrenimi bir alışkanlık ve koşullanma sorunu değil yaratıcı bir süreçtir, kişinin dışındaki tepkilerden çok akılcı, zihinsel etkinliğini yansıtır.”. Bu görüş bilişsel öğrenme yönteminin temelini oluşturmaktadır.

Bilişsel öğrenme kuramcılarında Ausubel (1968) ise görüşlerini şöyle açıklıyordu. Bilişsel öğrenmenin özelliği yeni bilgilerin depolanması ve eski bilgilerin yeni anlamlar ve bağlar kazanmasıdır. Anlamli öğrenmenin olabilmesi için yeni bir öğrenmenin daha önce öğrenilmişlerle bütünleşmesi gerekir. Diğer bir deyişle, yeni bilgi öğrencide var olan bilginin yapısı içine alındığı zaman anlamli öğrenme meydana gelir. Yeni bir öğrenmeye geçmeden önce de daha öncekilerin tam olarak öğrenilmiş olması gerekir [Demirel, 2004: 39].

Öğrencilerin zihinsel güçlerini daha etkin bir biçimde kullanmaya yönelik eğilim bilişsel kuramın en önemli etkilerindedir. Bu “zihinsel etkinlik” Kulak – Dil Alışkanlığı yönteminin ihtiyaç duyduğu pasif “etkinliğin” ötesine geçmiştir. Kulak – Dil Alışkanlığı Yöntemi savunucuları genellikle öğretmenlere öğrencilerini “aktif” tutmayı öneriyordu çünkü öğrenimin öğrencinin aktif olduğu durumlarda gerçekleşebileceğini iddia ediyorlardı. Öğrencilerin ders boyunca söylenenleri sesli bir şekilde tekrarlamalarının gerekli olduğu düşünmekteydiler. Bu olay koro biçiminde ders islemenin temel sebebiydi. Böylelikle oldukça fazla öğrenci “dili kullanarak” derse katılabilecekti. Ancak dilin böylesine “aktif” kullanımı ile bilişsel öğrenmenin bileşenleri çelişmiştir. Dil yapılarının mekanik olarak tekrarının aktif öğrenme değil gerçekte pasif bir öğrenim olduğunu öne sürmektedir. Çünkü bu bütünüyle fiziksel, mekanik bir etkinliktir. Öğrencinin zihinsel güçlerini çalıştırmaz. Dil öğrenimini alışkanlık oluşturmaktansa doğal yaratıcı bir süreç olarak kabul eden bu yaklaşım öğretmenin düşünmeye iten alıştırmalar hazırlaması savunmaktadır [Newton, 1989: 21]. Bu yöntemde iletişimin ya da iletişimsel yetinin altı çizilmektedir. Çoğu öğrencinin doğal konuşucu gibi konuşma çabalarının boşuna olduğu düşünülmekte ve dolayısıyla sesletim geri plana itilmektedir. Anlamanın özellikle dinleme- anlama sürecinin önemli olduğu düşünülmektedir. Hatalar öğrenim sürecinin kaçınılmaz ürünü olarak görülmektedir. Yazılı dil bileşenleri (okuma ve yazma) ve konuşma dili bileşenleri(dinleme ve konuşma) önem açısından eşit tutulmaktadır. Tekrarlamadan kaçınılmakta, sessiz kalmanın çoğu zaman gerekli ve faydalı olduğu iddia edilmektedir. Görsel-işitsel materyaller, hikâyeler ve diğer uygun araçlar ile öğretim noktaları arasında bir bağlam oluşturulmaktadır. Anadili kullanımına ve tercümeyle izin verilmektedir.

Görüldüğü üzere, konuşma becerisinin gelişimi esnasında doğal konuşucu gibi konuşulamayacağı düşünülerek telaffuz geri plana itilmekte, bu becerinin en önemli bileşeni geliştirilememektedir.

Doğal Yöntem

1880'lerden başlayarak dilbilimcilerin temel dil biçiminin yazılı dil yerine konuşulan dil olduğunu vurgulaması ve 1886'da Uluslar arası Fonetik Kurumunun kurulması dil öğretimi alanında yeni yaklaşımların ortaya çıkmasına neden olmuştur. Doğal yöntem bu yenilikçi atılımların bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır [Richards ve Rodgers, 1986: 7-8]. Akademik bir ortamda yetişkinlere: (1) sınıfta yalnızca doğal iletişim etkinliklerinden yararlanılarak, (2) katılımı engellediği için konuşma yanlışlıklarını doğrudan düzeltmeksizin, (3) gereken sürece anadil, yabancı dil veya her ikisinin de kullanılmasına izin verilerek yapılan yabancı dil öğretimine "doğal yöntem" denmiştir [Terrell, 1977: 157-168].

Yabancı dilin, anadiline benzer biçimde öğretilmesi gerektiğini savunan bu yöntem, Dilbilgisi - Çeviri yöntemine tepki olarak doğmuştur. Bu yöntemi ortaya atanlar ve geliştirenler Lemsre (1819) ve Payne (1830)'dir [Hengirmen, 1997: 19]. Önerilen uygulama, yabancı dilin anadile benzer bir yolla öğretilmesidir. Klasik yapıtların diline karşılık "yasayan" dilin, "yazılı" dile karşılık "konuşma" dilinin öğretimini amaç edinmiştir [Demirel, 2004: 40].

Doğal yöntem, yabancı dil öğrenmeye yeni başlayanlar için düzenlenmiştir. Temel iletişim becerilerini geliştirmeyi ve onları orta düzeye erişirmeyi amaçlar [Demircan, 2002: 240]. Bu yöntemde klasik dil yerine yaşayan ve konuşulan dil öğretilir. Öğrenci, duyduğunu, anlamını tam çıkarmamış olsa bile, tekrarlar, telaffuz, doğrudan doğruya taklit etmeye dayanır. Çocuk öğrenirken etkin olmalı, tıpkı anadilini öğrenirken yaptığı gibi, yanlışlara aldırmandan elverdiğince konuşmalıdır. Dilin başlıca işlevi etkileşimi sağlamaktır. O nedenle "doğal yaklaşım" iletişim becerilerini öğretmeyi amaçlar. Öğretmenler öğretilen dili anadili olarak konuşan kimseler arasından seçilir. Sınıfta daha çok öğretmen aktiftir. Öğretmen konuşur, öğrenci dinler. Öğretmen öğretilen dilin dışında anadiline yer vermez. Sözcükleri pantomim yoluyla anlatmaya çalışır. Öğrenci hata yapsa da konuşmaya teşvik edilir. Bu yöntemde öğrencilerin dili yazılı formunda görmeden önce onu duyması gerektiği üzerinde özellikle durulmaktadır. Öğrencilerin konuşma becerilerini geliştirmek için kitapta bulunan bazı diyaloglar ezberletilir [Hengirmen, 1997: 19- 20]. Bu yöntemde ses bilgisi dil öğrenen için büyük önem taşımaktadır. Seslerin doğru algılanması, yanlış telaffuz alışkanlıklarının terk edilmesi gerekir (Yüce, 2005: 83).

Bu yöntemde konuşma becerisi önem sırasında üst sıralara taşınmaktadır ancak dersi yöneten kişi öğretmen olduğu için konuşma becerisi istenilen düzeye getirilememektedir.

İletişimci Yaklaşım

Son yıllarda yabancı dil öğretiminde, kurumsal dilbilimciler ve öğrenme psikologlarından çok toplumbilimciler, özellikle Hymes'in öncülük ettiği sosyo-dilbilimciler, Chomsky'nin öne sürdüğü kavramlarla edim (performance) ve yeti (competence) ile dilin doğasını açıklamanın yetersiz kaldığını bunu yanına iletişim yetisi (communicative competence) adıyla bir üçüncü boyutu eklemenin uygun

olacağını öne sürmüşlerdir[Demirel,1993:43] Öğretmenin yönlendiriciliğinde, öğrenciler arası etkileşime dayanan ve özgüveni geliştirmeyi ön plânda tutarak, öğrenci ilgisini sürekli canlı tutmayı ve böylece eğitim programındaki hedeflere ulaşmasını amaçlayan öğrenci merkezli bir yaklaşımdır.

İletişimci yaklaşım, dille iletişim kurulmasında dilbilgisi kurallarının yanında b a z ı kullanım v e konuşma kurallarının da olduğunu vurgular. Dil öğrenmenin temelinde yatan ana amaç, dilin asıl işlevi olan yazılı-sözlü iletişimin sağlanmasıdır. Buna göre, dilin kurallarından çok bir iletişim aracı olarak kullanılması önemlidir. Dil öğretiminde kurallarına uygun cümle aşaması son aşama olmalıdır. Dil öğrenme sürecinde öğrencinin geçirdiği zihinsel süreç önemli bir yer tutar. Bu yaklaşıma göre, öğrenciler kalıpları ezberlemek yerine, öğrendiklerini anlamaya ve kavramaya yönlendirilir. Geçirdiği zihinsel süreç sonrasında amaç, anladıklarını ve kavradıklarını uygulama sahasına koymalarını sağlamaktır.

İletişim öğrencinin cümleler kurmasıyla değil, bu cümleleri sınıflandırması, sorular sorması, bir görüş ifadesi haline getirmesiyle gerçekleşir. Bu yöntemde öğrenci için bir anlam ifade eden sözlü ve yazılı iletişim etkinliklerine ağırlık verilir. Öğretim öğrenci merkezlidir. Öğretim çoğunlukla karşılıklı diyalog, grup çalışması, taklit, problem çözme ve eğitsel oyunlarla öğrenime dayalıdır. Bu etkinliklerin temeli, öğrencilerin bilgilerini veya fikirlerini birbirlerine aktarmasına veya sadece sosyal amaçla konuşmalarına dayalıdır. Amaç dilde yazılmış ve günlük iletişimde kullanılan özgün materyaller kullanılır. Bu yöntemde dört beceriye eşit seviyede önem verilmiştir. Önemli olan amaç dilde iletişim kurma yetisi kazanmaktır.

Sonuç olarak yabancı dil öğretiminde günümüze kadar bir çok yöntemin ortaya çıktığı görülmüştür. Ancak bu yöntemlerden dört temel beceriyi geliştirme konusunda farklı çalışmalar olmuştur. Konuşma becerisine kimi yöntemler hiç yer vermezken yada ikinci plana atarken bazıları da en önemli beceri olarak değerlendirmiş ve ona ağırlık vermişlerdir. Dilbilgisi-Çeviri yöntemi konuşma becerisine hiç önem vermezken kulak dil alışkanlığı, düzvarım yöntemleri tamamen konuşma becerisini geliştirmeye yoğunlaşmıştır. Doğal yöntem telaffuz çalışmalarına önem vermemiştir. Bilişsel yöntem daha çok zihinsel çalışmalara yer vermiştir. İletişimsel yaklaşım dört temel beceriye eşit oranda önem verip özellikle amaç dilde iletişim kurma yetisini kazandırmaya önem vermiştir.

Kaynakça

1. Demircan, Ömer. (2002). Yabancı Dil Öğretim Yöntemleri. İstanbul: Der Yayınevi.
2. Demirel, Özcan. "Yabancı Dil Öğretimi, İlkeler, Yöntemler, Teknikler", Usem Yayınları, Ankara:1993
3. Demirel, Ö. (2004). Yabancı Dil Öğretimi. Ankara: Pegem Yayıncılık.

4. İşler, E. (2006). İmam Hatip Liseleri ve Anadolu İmam Hatip Liseleri Arapça Dersi Öğretim Programı. Ankara.

5. Terrell, T. (1977). A Natural Approach to Second Language Acquisition and Learning. Modern Language Journal LXI: 325 – 337. TESOL Quarterly, 10, No 2, June 1976: 157 – 168.

6. Prator, H. ve M. Celce-Murcia (1989). Teaching English as a second or foreign language / An Outline of Language Teaching Approaches. USA: Newbury House Publishers.

7. Richards & Rodgers. (1986). Approaches and Methods in Language Teaching. Cambridge University Press.

8. Newton, A. (1989). Teaching English as a second or foreign language / Current Trends in Language Teaching. USA: Newbury House Publishers.

Abstract:

From the past to up to now . Different methods were used in language teaching. We searched with these methods on speaking skill how much it is given weigh to. To sum up ,It can't be thought that it is impossible to be successful in language teaching as expected if speaking skill is ignored.

Түйін:

Бұрынғы кезден осы уақытқа дейін тіл үйретудің түрлі әдіс-тәсілдері қолданылып келеді. Бұл мақалада тілдік қарым-қатынастың тиімді жолдары қарастырылып, тіл үйретуде сөйлеу әрекетіне баса назар аударылмаса, тілді жеткілікті дәрежеде меңгерте алмайды.

Hakan BAĞIRTKAN

Süleyman Demirel Üniversitesi, Filoloji Fakültesi, Yüksek Lisans Öğrencisi

YABANCI DİL ÖĞRETİMİNDE GÖRSEL VE İŞİTSEL ARAÇLARIN ETKİLİLİĞİ

Yazılı eserlerde, millet olarak Türkçe öğretme isteğimizi ilk olarak Kaşgarlı Mahmut'un kaleme aldığı "Divan-ı Lügat-it Türk"te görüyoruz. Bu eser, Araplara Türkçe'yi öğretme isteğinin bir ürünüdür. Yine Ali Şir Nevai'nin kaleme aldığı "Muhakemet-ül Lügateyn" adlı eserde de Türkçe'nin Arapça ve Farsça'dan üstün bir dil olduğunun ve Türkçe'nin öğrenilmesi ve öğretilmesi gerektiğinin anlatıldığını görüyoruz [1; 19-36].

Türkçe öğretimi konusunda gerçek anlamda ilk girişimler Tanzimat'tan sonra başlamıştır.

Kahraman ise; "bilinçli Türkçe öğretimi, hiç kuşku yok ki 20. Yüzyılda başlamıştır. Özellikle Yeni lisan hareketi Türkçülük ve Milliyetçilik akımı, Türkçe öğretimi konusuna önemli katkılar yaptığını görüyoruz" demektedir [2; 16].